

NORGES HØYESTERETT

Den 25. april 2017 avsa Høyesterett dom i

HR-2017-821-A, (sak nr. 2017/69), straffesak, anke over dom,

Marine Harvest Norway AS (advokat Tor Henning Rustan Knudsen)

mot

Den offentlige påtalemyndighet (statsadvokat Magne Nyborg)

S T E M M E G I V N I N G :

- (1) Dommer **Webster**: Saken gjelder spørsmålet om utbytte av en straffbar handling kan inndras når tiltalte er frifunnet for straff fordi straffekravet er foreldet.
- (2) Saken har sin bakgrunn i Marine Harvest Norway AS' produksjon av settefisk på Haukå i Nordalsfjorden i Flora kommune. Den første tiden lever settefisken innendørs i ferskvann. Når fisken har nådd en viss størrelse, overføres den til saltvann. Vannet som benyttes i produksjonen, inneholder overskuddsfôr og ekskrementer fra fisken. Utslipp av produksjonsvannet krever tillatelse etter forurensningsloven.
- (3) Anlegget på Haukå fikk 20. september 1990 utslippstillatelse til "etablering og drift av anlegg for produksjon av opp til 1 000 000 setjefisk av laks og aure". Tillatelsen omfattet utslipp av fôrspill og ekskrementer fra produksjonen. I tillatelsen var det stilt vilkår:

"Fôr og fôring:

Det vert berre tillate bruk av tørrfôr, mjukpellets e.l. Fôrstøv på fôrpellets skal fjernast ved f.eks. sikting e.l. før utfôring. Ved fôring av fisken skal ein syta for å unngå uturvande tap og søl.

Fôrfaktor skal ikkje vera større enn 1,8 målt som tørrfôr.

Produksjonsavgrensingar:

Løyvet gjeld for eit utslepp tilsvarande ein produksjon på opptil 1 000 000 setjefisk av laks/aure målt som 50 grams setjefisk med fôrfaktor som oppgeve i punktet ovanfor.

Dersom produksjonen vert større enn dette, skal fôrings- og driftsplan for anlegget vurderast særskilt av fylkesmannen.

...

Anlegg på land:

Alle oppdrettskar skal vera av sjølvreinsande type.

Avlaupsvatnet frå anlegget skal innan 01.10.1992 førast ut på minst 30 meters djup..."

- (4) I 1993 ble det søkt om unntak fra vilkåret om at utslippet fra anlegget skulle legges på 30 meters dyp. Søknaden ble innvilget, og virksomheten fikk tillatelse til å slippe ut vannet på syv meters dyp. I vedtaket ble det presisert som et krav at anlegget ikke hadde en større biomasse enn 50 tonn per år "som føresett i løyvet av 20.09.90". Biomassen er antall fisk multiplisert med vekten av den enkelte fisk.
- (5) I 2008 holdt Fylkesmannen i Sogn og Fjordane kontroll ved anlegget i Haukå. Blant annet ble det påpekt at biomassen i anlegget var betydelig større enn utslippstillatelsen tillot. Det ble notert at det var iverksatt utslippsreducerende tiltak, men det ble likevel lagt til grunn at utslippene var vesentlig større enn det utslippstillatelsen "kan tolkast å tillate".
- (6) Den 19. januar 2012 fikk anlegget tillatelse til produksjon av 2,5 millioner settefisk. Tillatelsen omfattet alle nødvendige sektortillatelser, blant annet utslippstillatelsen etter forurensningsloven, som Fylkesmannen hadde gitt tidligere, den 16. desember 2009. Der fikk anlegget ny utslippstillatelse for produksjon av settefisk med inntil 236 tonn årlig biomasse. Fordi renseeffekten av tiltak for å begrense utslippene var mangelfullt dokumentert, ble utslippsmengden regulert mer indirekte ved at det ble gitt en ramme for produksjonen. Anlegget kunne selv velge om det ville produsere flere fisk med lavere vekt eller færre fisk med høyere vekt, så lenge den årlige biomassebegrensingen ble overholdt. Det ble presisert at brudd på løyvet er straffbart.
- (7) Underveis i søkeprosessen var det kommet frem at produksjonen i anlegget på Haukå i perioden 2008–2012 hadde vært til dels betydelig større enn det forurensningsmyndighetene mente konsesjonene fra 1990 og 1993 tillot. Politimesteren i Sogn og Fjordane utferdiget 19. juni 2014 forelegg mot Marine Harvest Norway AS for overtredelse av forurensningsloven § 78 første ledd bokstav a jf. § 7 første ledd "for å ha hatt, gjort eller satt i verk noe som kan medføre fare for forurensning, uten at det er lovlig etter § 8 eller § 9, eller tillatt etter § 11". Grunnlaget er angitt slik:

"I perioden fra 1. januar 2008 - 31. desember 2012 produserte virksomhetens anlegg i Haukåvika i Flora kommune vesentlig mer smolt enn forurensningsmyndighetenes utslippstillatelse tillot. I 2008 ble det produsert 280 tonn smolt, i 2009 ble det produsert 400 tonn smolt, i 2010 ble det produsert 315 tonn smolt og i 2011 ble det produsert 419 tonn smolt, til tross for at Fylkesmannens utslippstillatelse av 20. september 1990 med tilleggsvilkåret gitt i vedtak av 05.11.1993 tillot produksjon av inntil 50 tonn smolt per år. I 2012 ble det produsert 250 tonn smolt, til tross for at Fylkesmannens utslippstillatelse av 16. desember 2009, med gyldighet fra 19. januar 2012, tillot produksjon av inntil 236 tonn smolt pr år.

Overproduksjonen medførte ulovlig forurensning i form av overutslipp av fôrrester og fiskeeksremitter gjennom avløpsvannet til Haukåvika i Nordalsfjorden. Forurensningen medførte blant annet fare for redusert arts mangfold i området rundt utslippspunktet."

- (8) I forelegget ble boten satt til 2 millioner kroner. Samtidig måtte Marine Harvest Norway AS tåle inndragning av 10 millioner kroner.

- (9) Marine Harvest Norway AS vedtok ikke forelegget, og saken ble brakt inn for Fjordane tingrett. Under hovedforhandlingen påsto tiltaltes forsvarer saken avvist som følge av at forelegget ikke var utferdiget av kompetent påtalemyndighet.
- (10) Fjordane tingrett avsa dom 30. april 2015 med slik domsslutning:
- "1. Kravet om at saken skal avvises tas ikke til følge.**
 - 2. Marine Harvest Norway AS frifinnes.**
 - 3. Sogn og Fjordane Politidistrikt dømmes innen 2 – to – uker fra dommens forkynnelse å betale sakskostnader til Marine Harvest Norway AS med 248 789 – tohundreogførtiåttetusensyvhundreogåttini – kroner."**
- (11) Påtalemyndigheten anket over bevisbedømmelsen under skyldspørsmålet. Gulating lagmannsrett avsa 26. juni 2015 beslutning og kjennelse, uriktig benevnt dom, med slik slutning:
- "1. Anken tillates fremmet.**
 - 2. Fjordane tingretts dom, post 1 og 2, oppheves og saken avvises."**
- (12) Lagmannsretten la til grunn at forelegget ikke var utferdiget av kompetent påtalemyndighet.
- (13) Påtalemyndigheten anket kjennelsen til Høyesterett. Høyesteretts ankeutvalg fant at forelegget var utferdiget av kompetent påtalemyndighet. Ved kjennelse 28. august 2015, inntatt i Rt-2015-940, ble lagmannsrettens avgjørelse opphevet.
- (14) Gulating lagmannsrett behandlet deretter anken og avsa dom 28. november 2016 med slik domsslutning:
- "1. Marine Harvest Norway AS frifinnes.**
 - 2. Marine Harvest Norway AS må tåle inndragning av kroner 6.000.000 – seksmillioner – i medhold av i straffeloven 1902 § 34.**
 - 3. Erstatning for sakskostnader tilkjennes ikke."**
- (15) Marine Harvest Norway AS ble frifunnet for straffekravet fordi lagmannsretten kom til at det straffbare forholdet var foreldet, men selskapet ble dømt til inndragning med 6 millioner kroner. Marine Harvest Norway AS ble derfor ikke tilkjent sakskostnader.
- (16) Marine Harvest Norway AS har anket til Høyesterett over inndragningen og sakskostnadsavgjørelsen. Anken gjelder lovanvendelsen under skyldspørsmålet og saksbehandlingen. Det anføres blant annet at inndragningen på objektivt grunnlag innebærer krenkelse av skyldprinsippet i Grunnloven § 96 og Den europeiske menneskerettskonvensjon (EMK) artikkel 7, og av uskyldspresumsjonen etter EMK. Inndragningsavgjørelsen er videre ikke forenlig med legalitetsprinsippet og maktfordelingsprinsippet.

(17) Påtalemyndigheten har tatt til motmæle og lagt ned påstand om at inndragningen settes til ti millioner kroner.

(18) *Jeg er kommet til at anken må forkastes.*

(19) Hva som utgjør forurensing i forurensningslovens forstand, er definert i forurensningsloven § 6:

"Med forurensning forstås i denne lov:

1) tilførsel av fast stoff, væske eller gass til luft, vann eller i grunnen,

...

som er eller kan være til skade eller ulempe for miljøet."

(20) Av § 7 første ledd følger:

"Ingen må ha, gjøre eller sette i verk noe som kan medføre fare for forurensning uten at det er lovlig etter §§ 8 eller 9, eller tillatt etter vedtak i medhold av § 11."

(21) Paragraf 11 regulerer adgangen til å gi særskilte tillatelser til forurensende tiltak. Tillatelse kan gis etter søknad, og det kan fastsettes vilkår. Ved vurderingen av om tillatelsen skal gis, skal det "legges vekt på de forurensingsmessige ulemper ved tiltaket sammenholdt med de fordeler og ulemper som tiltaket for øvrig vil medføre", jf. § 11 siste ledd.

(22) Hvis forurensing ikke er lovlig etter §§ 8 eller 9 eller det er gitt tillatelse etter § 11, vil forurensingen være ulovlig og straffbar etter § 78. Bestemmelsens første ledd bokstav a lyder:

"Med bøter eller fengsel inntil 3 måneder eller begge deler straffes den som forsettlig eller uaktsomt

a) har, gjør eller setter iverk noe som kan forurense i strid med denne lov eller forskrifter i medhold av loven,

..."

(23) Det følger av lagmannsrettens dom – og er også ubestridt fra ankende parts side – at settefiskanlegget på Haukå har produsert settefisk i det omfang som er omtalt i forelegget. Utslippet innebærer forurensing i lovens forstand. Spørsmålet er om anlegget hadde tillatelse etter forurensningsloven § 11 til en så omfattende produksjon. Hvis ikke, vil utslippene innebære forurensing "i strid med denne lov", jf. § 78 første ledd bokstav a.

(24) Marine Harvest Norway AS har anført at denne måten å bygge opp hjemmelskjeden på, hvor det straffbare blir definert ved et enkeltvedtak, innebærer en delegasjon av lovgiverkompetansen som går ut over det Grunnloven tillater. Delegasjonen er uforenlig med maktfordelingsprinsippet, forbudet mot singular lovgivning, legalitetsprinsippet, og går lenger enn behovet tilsier.

(25) Jeg kan ikke følge den ankende parts synspunkter her. Lovgiver har bestemt at forurensing skal være forbudt og straffbart. Imidlertid har lovgiver åpnet for unntak fra forbudet, blant annet ved at det kan gis tillatelser til forurensende tiltak etter en avveining av ulempene ved forurensing mot de fordeler og ulemper som tiltaket for øvrig vil

medføre. Har man mottatt en slik tillatelse, men går utover dens rammer, for eksempel ved ikke å oppfylle vilkårene som er satt i tillatelsen, er man tilbake i lovens hovedregel om at forurensingen er forbudt og kan straffes hvis øvrige vilkår for straff er oppfylt.

- (26) Jeg kan ikke se at dette reiser noen problemstilling knyttet til grunnlovsstridig delegasjon av lovgivers kompetanse til å fastsette hva som skal være straffbart, maktfordelingsprinsippet eller andre statsrettslige prinsipper.
- (27) Jeg går så over til å se på hvilke utslipp tillatelsene fra 1990 og 1993 ga anledning til. Ettersom det har vært et tema under ankeforhandlingene i Høyesterett, nevner jeg at tolkningen av tillatelsene, herunder å fastlegge hvilket utslipp de tillater, er et rettsspørsmål.
- (28) Marine Harvest Norway AS har anført at tillatelsene ikke innebærer en produksjonsbegrensning, men bare en utslippsbegrensning, og at utslippene fra anlegget i Haukå hele tiden har holdt seg innenfor det tillatte utslippet.
- (29) Tillatelsen fra 1990 gir "løyve til etablering og drift av anlegg for produksjon av opp til 1 000 000 setjefisk av laks og aure". Videre fremgår det at "[l]øyvet omfattar utslepp av fôrspill og ekskrement frå produksjonen". Isolert sett er dette utvilsomt en produksjonsbegrenset tillatelse. Ankende part har imidlertid pekt på at det i vilkårene for tillatelsen står at "[l]øyvet gjeld for eit *utslepp tilsvarande* ein produksjon på opptil 1 000 000 setjefisk av laks/aure målt som 50 grams setjefisk med fôrfaktor som oppgjeve i punktet ovanfor" (min utheving). Det anføres at det at utslippet skal tilsvare den oppgitte produksjonen, viser at det er utslippet som er regulert, ikke produksjonen.
- (30) Tillatelsen – som fremgår innledningsvis i vedtaket – er klart begrenset til en million fisk. Formuleringene i vilkårene er ikke like klare, men ser man tillatelsen i sammenheng med 1993-vedtaket, er det etter mitt syn ingen tvil om at tillatelsen innebar en produksjonsbegrensning, ikke bare en utslippsbegrensning. Av 1993-vedtaket fremgår at det er "eit krav at ... [anlegget på Haukå] ikkje har ein større biomasse i anlegget enn 50 tonn pr. år som føreset i løyvet av 20.09.90". Biomassen som angis tilsvarer en million fisk à 50 gram som fastsatt i 1990-vedtaket.
- (31) Årsaken til at utslippstillatelsene ble begrenset på denne måten, er av lagmannsrettens flertall forklart med at det ikke finnes tilfredsstillende metoder for å måle utslippene, og at det dermed er vanskelig å kontrollere hvilken forurensing som faktisk slippes ut.
- (32) Etter mitt syn er det ingen tvil om forståelsen av tillatelsene. Jeg har derfor ikke foranledning til å gå inn på den ankende parts anførsler knyttet til konsekvensene av eventuelle uklarheter i vedtaket. Det var heller ingen feil når lagmannsrettens flertall ikke redegjorde nærmere for hvorfor tillatelsene ikke ble ansett som utslippstillatelser uten produksjonsbegrensninger.
- (33) Marine Harvest Norway AS har videre anført at inndragningen som lagmannsretten har fastsatt, er en bruttoinndragning, og at den derfor er en straff. Når Marine Harvest Norway AS er frifunnet, er det etter selskapets mening ikke anledning til samtidig å idømme straff i form av inndragning.

- (34) Av straffeloven 1902 § 34 første ledd følger at utbytte av en straffbar handling skal inndras:

"Utbytte av en straffbar handling skal inndras. Ansvar et kan likevel reduseres eller falle bort i den grad retten mener at inndragning vil være klart urimelig. Inndragning foretas selv om lovovertræderen ikke kan straffes fordi han var utilregnelig (§§ 44 eller 46) eller ikke utviste skyld."

- (35) Etter andre ledd kommer utgifter ikke til fradrag.

- (36) Lagmannsretten fant at Marine Harvest Norway AS hadde hatt et ikke ubetydelig økonomisk utbytte av overproduksjonen av smolt i årene 2008–2011. Ifølge § 34 skal et slikt utbytte inndras uten at det gjøres fradrag for utgiftene, det vil si en bruttoinndragning hvor det inndras mer enn fortjenesten ved den straffbare handlingen. Ser man på lagmannsrettens begrunnelse, er det imidlertid klart at det ikke har skjedd en bruttoinndragning i dette tilfellet:

"Lagmannsretten legger som nevnt til grunn at selskapet har hatt økonomisk utbytte av overproduksjonen og finner at selskapet må tåle inndragning av dette. For så vidt gjelder inndragningens størrelse, må det anvendes skjønn. I en samlet vurdering har lagmannsretten sett hen til de beregninger spesialletterforsker Tyssebotn har foretatt. Beregningen er basert på selskapets regnskaper, og med utgangspunkt i tall som fremgår av Fiskeridirektoratets statistikker. Tyssebotn la til grunn at MH har hatt en fortjeneste på kr 1,1 pr solgt smolt, og han har estimert fortjenesten for årene 2008 til 2011 til kr 9.682.500, eller opp mot det beløp som påstås inndradd."

Etter lagmannsrettens vurdering synes dette estimatet noe høyt. Av den grunn vil det ikke være rimelig å inndra et beløp av denne størrelse. Lagmannsretten mener derfor at inndragningen må reduseres i forhold til det påtalemyndigheten har påstått, og finner at inndragningen passende kan settes til kr 6 millioner."

- (37) Anlegget på Haukå førte ikke eget regnskap, og det var dermed ikke mulig å fastlegge det konkrete utbyttet. Spesialletterforsker Tyssebotns beregninger er basert på lønnsomhetsanalyser for settefiskproduksjon i Sogn og Fjordane. Hans estimat av verdien av den ulovlige produksjonen fremkommer ved at antall kilo overproduksjon ganges med antall smolt per kilo og fortjenesten per smolt. Fortjenesten må forstås som den gevinsten en produsent sitter igjen med etter at kostnadene er trukket fra. Lagmannsretten har dermed ikke inndratt et bruttobeløp, men et nettobeløp.

- (38) Det kan spørres om den omstendighet at inndragningsbestemmelsen i straffeloven 1902 § 34 står i straffeloven og etter sin ordlyd åpner opp for bruttoinndragning, tilsier at nettoinndragningen likevel har en strafferettslig karakter, jf. EMK artikkel 7. I så fall vil det blant annet kreve en skyldkonstatering for å kunne inndra etter bestemmelsen.

- (39) Om inndragning i dette tilfellet skal ses som straff, vil bero på en konkret vurdering etter de såkalte Engel-kriteriene, jf. Den europeiske menneskerettsdomstolens (EMD) dom 9. februar 1995 *Welch mot Storbritannia* avsnitt 27 og 28. Engel-kriteriene er utledet av EMDs dom 8. juni 1976 *Engel mfl. mot Nederland*. Kriteriene er utlagt slik i Rt-2012-921 avsnitt 19:

"Ved vurderingen av om et forhold skal anses som straff skal det legges vekt på om sanksjonen er klassifisert som straff i nasjonal rett, normens karakter og sanksjonens innhold og alvor, jf. blant annet Rt-2010-1121 avsnitt 32. Kriteriene er alternative, slik at det er tilstrekkelig at ett av dem er til stede for at sanksjonen skal anses som straff."

Men et forhold kan bli å anse som straff også etter en helhetsvurdering av normens karakter og sanksjonens innhold og alvor."

- (40) Ved vurderingen av sanksjonens alvor tas det utgangspunkt i den potensielle sanksjonen, jf. Kjølbros, Den Europæiske Menneskerettighedskonvention – for praktikere, 4. utgave, 2017 side 487. Straffeloven 1902 § 34 har bruttoinndragning som hovedregel. Dette kunne tale for at all inndragning etter bestemmelsen må anses som straff etter EMK.
- (41) EMDs praksis i saker om inndragning viser imidlertid at også inndragningens formål står sentralt i vurderingen. Hvis inndragningen ikke har et pønalt formål, vil det trekke i retning av at inndragningen ikke er straff. Jeg viser til EMDs avvisningsavgjørelse 10. juli 2007 *Dassa Foundation mfl. mot Liechtenstein*. Der var inndragningen foretatt i medhold av en bestemmelse i straffeloven, men inndragningen var begrenset til nettoutbyttet:
- "There are in fact several elements which make seizure and forfeiture, in the manner in which these measures are regulated under Liechtenstein law, more comparable to a restitution of unjustified enrichment under civil law than to a fine under criminal law. In particular, seizure and forfeiture under Liechtenstein law are limited to assets which originate from a punishable act ..."**
- (42) Blant annet på denne bakgrunn ble inndragningen ikke ansett som en straffereaksjon.
- (43) Inndragning etter straffeloven 1902 § 34 har ikke et pønalt formål, jf. Rt-2015-1355 avsnitt 22. Det kan da ikke være avgjørende at inndragningsbestemmelsen i § 34 står i straffeloven og åpner for bruttoinndragning, så lenge den praktiseres på en måte som er "comparable to a restitution of unjustified enrichment under civil law". Jeg legger dermed til grunn at EMK artikkel 7 ikke krever skyldkonstatering for å kunne inndra nettoutbytte. I denne saken mener jeg imidlertid, som jeg straks kommer til, at lagmannsretten har foretatt en skyldkonstatering.
- (44) Kjølbros drøfter på side 738 om det kan stride mot artikkel 7 at det foretas en inndragning som innebærer straff, uten at den inndragningen retter seg mot er domfelt. Han antar at praksis fra EMD ikke er til hinder for at det kan skje inndragning som innebærer straff selv om det ikke er mulig å straffe med fengsel eller bøter på grunn av foreldelse. Kjølbros oppstiller som en forutsetning at domstolen har tatt stilling til at den anklagede har begått forbrytelsen, slik tilfellet er i vår sak. Videre forutsetter han at foreldelsen av straffeansvar må være en prosessuell regel etter nasjonal rett, det vil si at den nasjonale domstolen kan ta stilling til skyldspørsmålet selv om det ikke kan idømmes fengsel eller bot fordi av at denne delen av straffeansvaret er foreldet. Jeg er enig i de hovedsynspunktene Kjølbros her gjør gjeldende.
- (45) Dette innebærer at selv om inndragningen i dette tilfellet skulle være straff, vil det ikke krenke EMK artikkel 7 dersom det konstateres skyld.
- (46) Den ankende part har videre anført at det innebærer brudd på uskyldspresumsjonen at Marine Harvest Norway AS er frifunnet for straff, men likevel dømmes til inndragning. Det er blant annet vist til EMK artikkel 6 nr. 2 og Grunnloven § 96 andre ledd. Uskyldspresumsjonens innhold er sammenfallende etter EMK og Grunnloven, jf. Dokument 16 (2011–2012) side 130. Grunnloven § 96 andre ledd lyder:

"Enhver har rett til å bli ansett som uskyldig inntil skyld er bevist etter loven."

- (47) Inndragning etter straffeloven 1902 § 34 forutsetter at det er begått en straffbar handling. Det kreves imidlertid ikke at det er utvist skyld, jf. § 34 første ledd siste setning hvoretter inndragning kan "foretas selv om lovovertræderen ikke kan straffes fordi han ... ikke [har utvist] skyld". Inndragningen kan altså foretas uten en skyldkonstatering.
- (48) I dette tilfellet har imidlertid flertallet i lagmannsretten, som allerede nevnt, funnet at "skyld er bevist etter loven":
- "Det er ellers ingen tvil om at MH i årene 2008 til 2011 hadde til dels betydelig overproduksjon, med tilhørende utslipp, og flertallet legger til grunn at dette har medført forurensing, eller fare for forurensing, i form av overutslipp av fôrrester og fiskeekskremer gjennom avløpssystemet. På bakgrunn av det som kom frem under ankeforhandlingen, finner flertallet det også bevist at denne forurensingen medførte fare for redusert arts mangfold innerst i Haukåvika, der dette ble sluppet ut. Flertallet legger således til grunn at MH i årene 2008 til 2011 objektivt sett har forholdt seg som beskrevet i tiltalen. Flertallet er ellers ikke i tvil om at produksjonssjef Sætre og driftsleder Haugom ved anlegget på Haukå var kjent med overproduksjonen av biomasse disse årene. Produksjonstallene fremgikk også av selskapets regnskapsopplysninger og var gjort kjent for offentlige myndigheter mv. Flertallet, som ikke finner holdepunkter for at MH, hadde fått noe stilltiende samtykke til å produsere mer enn 50 tonn biomasse per år, finner det hevet over enhver rimelig og fornuftig tvil at det subjektive vilkår for straff også er til stede."**
- (49) Uskyldspresumsjonen etter EMK artikkel 6 nr. 2 er ikke til hinder for at det konstateres straffeskyld i en sak der tiltalte frifinnes for straff på grunn av foreldelse, men samtidig dømmes til å betale erstatning i anledning av de straffbare handlinger, jf. EMDs dom 19. juni 2012 *Constantin Florea mot Romania*. Dette kan ikke være annerledes i et tilfelle som vårt, hvor tiltalte ikke dømmes til å betale erstatning, men til å tåle inndragning som ikke er straff.
- (50) Jeg kan da ikke se at uskyldspresumsjonen er krenket ved at Marine Harvest Norway AS ble dømt til å tåle inndragning til tross for frifinnelsen på grunn av foreldelse.
- (51) Jeg nevner til slutt at den ankende part har anført at lagmannsrettens bevisvurdering etterlater "springende punkter som ikke er tilstrekkelig forklart". Det er jeg ikke enig i. Lagmannsrettens begrunnelse må ses på bakgrunn av at det var enighet mellom partene med hensyn til hvilken produksjon anlegget på Haukå hadde hatt. Uenigheten sto om forståelsen av tillatelsene – om de innebar en ren utslippsbegrensning eller om de i tillegg innebar en produksjonsbegrensning. Tolkningen av tillatelsene er en del av fastleggelsen av rettsregelens innhold – ikke en del av bevisvurderingen. Etter mitt syn er lagmannsrettens begrunnelse for bevisvurderingen klart tilstrekkelig.
- (52) Aktor har anført at lagmannsretten har satt inndragningsbeløpet for lavt. Påtalemyndigheten har ikke anket på dette punktet, men har nedlagt påstand for Høyesterett om at inndragningen skal settes til 10 millioner kroner. Jeg går ikke nærmere inn i de spørsmål dette reiser, ettersom jeg uansett finner at ankeforhandlingen for Høyesterett ikke gir tilstrekkelig faktisk grunnlag til å ta aktors påstand til følge.
- (53) Ettersom anken ikke har ført frem er det ikke grunnlag for å tilkjenne Marine Harvest Norway AS erstatning for utgifter til forsvarer i medhold av straffeprosessloven § 438. Lagmannsrettens sakskostnadsavgjørelse må også bli stående.

(54) Jeg stemmer for denne

D O M :

1. Anken forkastes.
2. Sakskostnader tilkjennes ikke.

(55) Dommer **Matheson:** Jeg er i det vesentlige og i resultatet enig med førstvoterende.

(56) Dommer **Falch:** Likeså.

(57) Dommer **Bergsjø:** Likeså.

(58) Dommar **Utgård:** Det same.

(59) Etter stemmegivningen avsa Høyesterett denne

D O M :

1. Anken forkastes.
2. Sakskostnader tilkjennes ikke.

Riktig utskrift bekreftes: